

Ето че кучетата го приближаватъ. Зайчето подскочи веднага на лѣво, закриви на дѣсно и излѣзе на единъ тѣсенъ горски пѣтъ. Затече се по него нагорѣ. Но ето че насрѣща си вижда ловеца и се забърква. То се спира за минутка, сѣкашъ се чуди, на кждѣ да закриви. Ловецътъ бързо дига пушката.

— Да-а-анъ!...

Нѣщо тупна зайчето и то се завали. Слѣдъ това подскочи, ужъ да бѣга, но краката му сѣкашъ се бѣха скжсили. То се търкули, зарита съ крака и се зарови почти въ бѣлия снѣгъ...

XIII.

Позна зайчето, че ще умира. И му стана тѣй мило, тѣй жално, че очитѣ му се напълниха съ сълзи.

Ахъ, то бѣше младо, съвсѣмъ младичко. Нѣмаше още година. То още не бѣше се нарадвало на свѣта. То не можѣ да дочака и да види новата пролѣтъ.

Новата пролѣтъ!... Колко пѣти е мислило зайчето по-рано за нея! Когато зимата стана най-страшна, когато студътъ го мжчеше най-много, то за нея мислѣше. Тя ще дойде... Слѣнцето ще изгрѣе... Росицата ще блѣсне... Птичкитѣ ще се върнатъ отъ югъ и ще почнатъ да пѣятъ...

Сега, когато умираше, зайчето си спомняше всичко това. И какъ нѣмаше да му бжде мжно? То знаеше, че пролѣтъта ще дойде, и слѣнцето ще изгрѣе, и росицата ще блѣсне, и птичкитѣ отъ югъ ще се върнатъ... Но зайчето нѣма да ги види, нѣма да ги види! Ахъ, то знае, че тѣ ще дойдатъ, но то нѣма да ги види. То ще умре...

Ето, зайчето усѣща, какъ топла кръвъ изтича отъ ранитѣ му. То усѣща, какъ сърдцето му прѣстава да тупа. Прѣдъ очитѣ му става тъмно, тъмно... То се унася, унася се... То умира...

XIV.

Когато ловецътъ дойде при зайчето, то бѣше умрѣло вече. Очитѣ му страшно се бѣха облѣщили, а изъ ранитѣ му течеше червена кръвъ.